

Ds J.Zuurmond

Palmzondag 24 maart 2013

Zacharia 9 9-10

Lukas 19 28-40

Gemeente van onze Heer, Jezus Christus,

Dit jaar lezen we het verhaal van de intocht in Jeruzalem, het verhaal van *Palmzondag*, uit het Evangelie naar Lukas. En bij nadere beschouwing gaat er dan ineens heel veel anders dan we gewend zijn.

Om te beginnen is het volgens de Evangelist Lukas vandaag helemaal geen *Palm*-zondag. Dat van die takken en de bladeren dat lees je bij Markus en bij Matteus, maar bij Lukas lees je alleen maar dat de leerlingen hun mantels voor Jezus op de grond uitspreidden. Luther noemt de intocht - met zo'n koning op een veulen - een bedelaarsoptocht. Met al die slobberjassen op de weg zou je in het Lukasjaar dus van voddenzondag kunnen spreken.

Bij Lukas klinkt vandaag, heden, overigens ook geen 'hosanna' - 'red ons' - . Het gejuich is bij Lukas pure vreugde, blijdschap, hoop. Al hoor je bij Lukas niet dat de menigte mee-juicht. Alleen de leerlingen juichen.

Wat vooral op valt in de Lukasversie van de intocht is dat de tocht in- en door de stad vooral in enkelvoud wordt verteld. Al aan het begin: waar de andere Evangelisten vertellen dat 'ze' (Jezus en de leerlingen) Jeruzalem naderen daar klinkt bij Lukas dat 'hij' Jeruzalem nadert. *Hij* trekt verder, zo lees je vervolgens. En *Hij* staat op het punt de Olijfberg af te dalen.

Kortom, het is *zijn* weg, *Jezus'* weg, waar het vandaag om gaat. Zo begint, in dit Lukas-jaar, de Stille week. En zo zal het verder gaan. Het is *zijn* weg waar we de komende week van zullen lezen. Waar we naar zullen kijken. Vanaf vandaag zijn wij uitdrukkelijk de toeschouwers. We staan erbij en kijken er naar. Net als de toeschouwers bij de intocht. Soms mogen we even mee doen. Dan roepen we mee met al die andere omstanders. 'Hosanna', zou je vandaag kunnen roepen. En morgen misschien wel 'kruisigt hem'. En ondertussen zal hij zijn weg vervolgen.

Hij gaat zijn weg - en wij zijn toeschouwers. Zo'n verhaal is nauwelijks meer van deze tijd. Past zo'n verhaal nog, kan zo'n verhaal nog, in het tijdperk van de autonome mens? Wat heeft zo'n verhaal nog te zeggen in een tijd dat *zelf*-ontplooiing het hoogste goed is? In een tijd dat we ons nauwelijks nog iets laten gezeggen. De gevolgen van 20 - 30 jaar deregulering en liberalisering zijn ons in de genen gaan zitten. Wij zijn mensen die liefst hun éigen beslissingen nemen. Tot en met de beslissingen over leven en dood toe. Wij weten ons verantwoordelijk voor onze eigen daden. Voor ons eigen leven. En, voor alle duidelijkheid, dat is van grote waarde. Als wij misstanden waarnemen gaan wij niet roepen 'stil maar wacht maar', maar dan pakken we die misstanden aan, proberen we er wat aan te doen. Als onze hartklep het slechter gaat doen, dan gaan we niet passief afwachten, maar dan maken we een klein sneetje in de lies, of in de arm, en met vernuftige minimachientjes brengen we een nieuwe hartklep in, en na een paar dagen lopen we - als het allemaal goed is gegaan - zelf het ziekenhuis weer uit. Zo máken wij ons leven tot een menswaardig leven. En op dezelfde manier leren we meer en meer ook onze dood tot een menswaardige dood te maken.

Wij gaan van geboorte tot graf ónze éigen weg. En, nogmaals, dat is van grote waarde. Maar dat Hij *zijn* weg gaat... het zij hem gegund, maar wat heeft dat anno nu nog te betekenen voor míj? Hij gaat *zijn* weg en ik kijk toe... dat lijkt niet meer van deze tijd.

Maar of het nu van deze tijd is of niet... De komende week gaat er één voor ons uit. Niet zomaar iemand: *De koning*, zo zingen de leerlingen. God zelf in mensengestalte, zo zal de kerk later zeggen - in machteloze mensengestalte. Maar hij gaat zijn weg alleen. Ver voor ons uit. Dwars tussen ons door. Hij gaat. Wij zijn het even *niet* die het allemaal doen. Die het allemaal *moeten* doen. Maar hij doet wat met ons. En ook dat is van grote waarde.

In zijn weg leren wij vandaag misschien wel vooral kostbare bescheidenheid. Met al ons kunnen - met al ons steeds meer kunnen - zijn er gebieden in onze werkelijkheid die wij niet in de hand hebben. Niet omdat we ze nóg niet in de hand hebben. Maar omdat we ze nooit in de hand zullen hebben. Denk aan de werkelijkheid van 'verzoening'. De werkelijkheid van 'gerechtigheid', van 'vrede'. De werkelijkheid van 'troost', van 'liefde'.

Ook dat is een deel van ons leven. Een kostbaar deel van ons leven. Maar een deel dat we niet in eigen hand hebben. En ook niet moeten willen hebben. Wanneer mensen gaan denken dat 'vrede' en 'gerechtigheid' net zo maakbaar zijn als een nieuwe hartklep dan gaat het mis. Dan leidt dat tot forcering. Tot geweld. Dan vallen er voor je het weet slachtoffers - gerechtvaardigde slachtoffers in gerechtvaardigde oorlogen, zo vinden we dan. De goede zaak is het waard... denken we dan.

De goede zaak was het waard, tien jaar geleden, dat we Irak binnenvielen. Om vrede te brengen. En democratie. En gerechtigheid, ja wat niet al aan grote westerse waarden. Inmiddels zijn we ruim 4000 Amerikaanse slachtoffers, en een ongeteld aantal - maar minimaal 100.000 Irakese slachtoffers verder. En is de vrede in Irak verder weg dan ooit. Sterker nog, door het gebruik van geweld werden wij net zo erg als de macht die we bestreden. Het gebruikte geweld heeft dáár geen goeds gebracht, en hier veel kwaad.

Dichter bij huis :Deze week spraken we in de pastoraatsgroep over 'ruzie in de familie'. Je komt gewoon een bloemetje brengen van de kerk en krijgt het verhaal te horen over een familievete. Van zo'n verhaal gaat een appèl uit... dat voel je. Wat moet jij als bezoeker - als kerkelijke bezoeker - doen. We lazen het verhaal van Esau en Jakob. Dat realistische verhaal dat vertelt dat het soms eindeloos lang duurt voordat verzoening mogelijk is. Verzoening kan je niet forceren. Soms dus, zo ontdekten we, is 'geduld' het belangrijkste woord.

Vandaag, deze week, gaat Hij, de Koning, voor ons uit - opdat wij niet zelf zijn Koninkrijk zullen gaan stichten.

En wij? Staan wij buiten spel? Stil maar, wacht maar. Kijk hoe *Hij* gaat terwijl wij blijven zitten?

We kunnen van hem vertellen. Het verhaal van zijn liefde tot in het uiterste. En dat zullen we doen. We zullen vertellen. En naar zijn verhaal luisteren. Donderdag, vrijdag, zaterdag, zondag!

Maar ook in ons doen en laten kunnen wij van hem getuigen. We kunnen van hem getuigen door op onze plaats, op onze wijze, niets dan liefde te doen. Dat betekent dus: Door ons niet te laten verleiden tot forceren, tot geweld. Waarmee we net zo erg zouden worden als het kwaad dat we bestrijden.

We kunnen van hem getuigen door ons geduld. Dat leeft van de verwachting dat zijn Koninkrijk komt. Het is al vrede in de hemel, zingen de leerlingen bij *zijn* intocht. Op aarde nog niet, maar het is al begonnen. Zij Koninkrijk is al begonnen. Het zal anders zijn dan wij ooit hadden durven dromen, maar het is al begonnen. Geen macht op aarde is nog almachtig, want Hij is komen. Het kóm goed.

We kunnen bovenal van hem getuigen door te zingen. Er is geen reden om te zwijgen. Als wij zouden zwijgen gingen de stenen om ons heen zingen.

Dit is een dag van zingen - voorgoed zijn wij bevrijd.

Amen

1. Dit is een dag van zingen! Voorgoed zijn wij bevrijd.

Gods kracht zal ons omringen, zijn liefde duurt altijd.

Ontsloten is de poort

scharnierend op de vrede, wij mogen binnen treden
en leven ongestoord, en leven ongestoord.

2. Zijn intocht werd tot teken, tot hoeksteen van het recht;
van vrede kwam Hij spreken, van leven warm en echt.

Gezegend is zijn Naam.

Hij heeft aan ons Zijn leven en liefde doorgegeven

tot grond van ons bestaan, tot grond van ons bestaan.

3. Dit is een dag van zegen, een dag van feest en licht,
van palmen hooggeheven, van zon en vergezicht.

Geef ons vandaag de moed

het met Uw Naam te wagen, uw vrede uit te dragen.

Looft God, want Hij is goed, looft God, want Hij is goed!